

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **P. N.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. Tomáše Bati 21, Zlín, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2016, č. j. KUZL-20354/2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 1. 2018, č. j. 59 A 11/2016 - 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo pro opožděnost zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 2. 2016, č. j. MěÚVM 06171/2016.

[2] Správním rozhodnutím I. stupně byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. e) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 23. 4. 2015 okolo 10:50 hodin na silnici č. I/35 v katastru obce Valašské Meziříčí (poblíž firmy CS-Cabot s.r.o.) řídil motorové vozidlo Škoda Fabia, X, aniž by byl držitelem řidičského oprávnění

pro příslušnou skupinu motorových vozidel. Uvedeným jednáním porušil § 3 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu.

[3] Současně byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že dne 23. 4. 2015 okolo 10:50 hodin na silnici č. I/35 v katastru obce Valašské Meziříčí (poblíž firmy CS-Cabot s.r.o.) řídil motorové vozidlo Škoda Fabia, X, a při řízení neměl u sebe řidičský průkaz a tento na výzvu policisty nepředložil. Uvedeným jednáním porušil § 6 odst. 8 písm. a) a § 6 odst. 12 zákona o silničním provozu.

[4] Za uvedené přestupky byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 26 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a dále uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[5] Předmětem sporu je otázka včasnosti podaného odvolání, resp. posouzení okamžiku jeho podání k poštovní přepravě. Účastníci jsou ve shodě, že posledním dnem lhůty pro podání odvolání byl den 7. 3. 2016. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zmocněnkyni doručeno dne 19. 2. 2016, patnáctidenní lhůta pro podání odvolání tudíž počala běžet od následujícího dne, tj. 20. 2. 2016, a skončila uplynutím 15. dne, tj. 5. 3. 2016. Jelikož se jednalo o sobotu, připadl konec lhůty v souladu s ustanovením § 40 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na nejbližší pracovní den, tedy na pondělí 7. 3. 2016.

[6] Bylo-li by odvolání skutečně podáno k poštovní přepravě dne 7. 3. 2016, jak tvrdí stěžovatel, jednalo by se o odvolání včasné, neboť by lhůta podáním odvolání k poštovní přepravě zůstala zachována. Žalovaný však za den podání zásilky k poštovní přepravě považuje den 8. 3. 2016 (pomocí podacího čísla zásilky X žalovaný zjistil, že zásilka s odvoláním byla podána dne 8. 3. 2016), případně 9. 3. 2016 (z otištěného kulatého razítka na poštovní obálce vyplývá, že odvolání bylo podáno dne 9. 3. 2016).

[7] Krajský soud zjistil, že stěžovatel využil k podání zásilky obsahující odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně službu České pošty „DopisOnline“, kdy dne 7. 3. 2016 v 17:35 hod. do elektronického systému této služby zásilku podal.

[8] Povahou této služby se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který ve svém rozhodnutí ze dne 19. 12. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, dospěl k závěru, že den elektronické objednávky služby DopisOnline přes webovou stránku <https://online.postservis.cz>, není okamžikem podání zásilky k poštovní přepravě ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Okamžikem podání k poštovní přepravě ve smyslu uvedeného ustanovení je až den podání zásilky k přepravě.

[9] V posuzovaném případě stěžovatel podal do elektronického systému této služby zásilku dne 7. 3. 2016 v 17:35 hod. a tato zásilka byla podle pravidel služby zpracována a předána do poštovního provozu k doručování v následující pracovní den, v tomto případě 8. 3. 2016. Datum 7. 3. 2016 uvedené na podacím lístku vyplývá z ujednání vztahujícího se ke službě DopisOnline, tj. míří na okamžik objednání zásilky a nikoli k předání zásilky k přepravě. Okamžik podání zásilky ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu je však určen až dnem, kdy zásilka skutečně vznikla, byla tedy vytištěna

pokračování

a zkompleťována, v projednávané věci tedy 8. 3. 2016, tj. po uplynutí zákonem stanovené lhůty.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Namítá, že není podstatné, kdy pošta zásilku vytiskne, dá do obálky a začne přepravovat, ale podstatný je pouze okamžik předání zásilky, ke kterému došlo v poslední den zákonné lhůty, tj. 7. 3. 2016. Jeho argumentace odpovídá poštovním podmínkám a současně je v souladu s § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu, který stanoví, že poštovní zásilka obsahující podání musí být v poslední den lhůty podána držiteli poštovní licence.

[12] Výklad krajského soudu považuje za extenzivní a nerespektující zásadu priority ústavně konformní interpretace. Odkázal mj. na nálezný Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 110/06, dle kterého je „*lhůta zachována, je-li...podání odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit*“.

[13] V kasační stížnosti hojně odkázal rovněž na judikaturu Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu týkající se způsobu výkladu nejednoznačných právních ustanovení, která musí být vyložena vždy ve prospěch práva na spravedlivý proces, tj. v projednávané věci ve prospěch věcného přezkumu odvolání.

[14] Uvedl, že měl legitimní očekávání, že lhůta byla zachována, a to s ohledem na podací lístek, na kterém je uvedeno datum 7. 3. 2016, tedy poslední den lhůty. Stěžovatel zároveň poukázal na to, že nevidí důvod, proč by mu mělo být přičítáno k tíži pochybení pošty, protože pochybení státního orgánu, za kterou lze Česku poštu považovat, nelze přičítat k tíži účastníka řízení (srov. nálezný ÚS ze dne 7. 4. 2011 sp. zn. I. ÚS 2541/09 či rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2007, sp. zn. 3 As 71/2006).

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[17] NSS předesílá, že zástupce stěžovatele podává totožnou kasační stížnost v celé řadě obdobných případů, v nichž zastupuje jiné stěžovatele (např. rozsudky NSS ze dne 4. 1. 2018, č. j. 1 As 352/2017 - 30, ze dne 7. 2. 2018, č. j. 3 As 16/2017 - 45, ze dne 24. 5. 2018, č. j. 7 As 118/2018-39). NSS soud při projednání této kasační stížnosti vycházel z usnesení

rozšířeného senátu ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 As 20/2017-49, č. 3684/2018 Sb. NSS, jakož i z uvedené prejudikatury, která následovala po jeho vydání.

[18] Služba DopisOnline, jež umožňuje zákazníkovi elektronicky objednat zpracování a podání poštovních zásilek, je kombinací několika dílčích služeb, v jejichž rámci Česká pošta zabezpečí zpracování zásilek a jejich podání do poštovní sítě. Zpracováním zásilky se rozumí její tisk a kompletace, elektronickou objednávkou objednávkou služeb České pošty prostřednictvím elektronického formuláře na webu (čl. 3 Obchodních podmínek služby DopisOnline).

[19] Dle závěrů rozšířeného senátu, ze kterých v projednávané věci zcela správně vycházel také krajský soud, je prvotní smlouva mezi zákazníkem a Českou poštou uzavřena okamžikem, kdy pošta akceptuje objednatelem řádně vyplněnou a potvrzenou elektronickou objednávku odeslanou přes adresu <http://online.postservis.cz>. Do okamžiku poštovního podání se smluvní vztah řídí občanským zákoníkem. Poštovní smlouva podle zákona o poštovních službách, která se řídí rovněž Poštovními podmínkami platnými v den podání zásilky, je mezi Českou poštou a zákazníkem uzavřena až podáním zásilky do poštovní přepravy. Teprve okamžik, ke kterému je zásilka podána k poštovní přepravě, je významný z hlediska kogentního § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu a nemůže být určen soukromoprávním ujednáním, tj. Obchodními podmínkami služby DopisOnline či subjektivním pocitem zákazníka, jak se mu služba jeví navenek. Česká pošta se převzetím elektronické objednávky zavazuje zpracovat objednávku do podoby listinné zásilky, což ještě není poštovní službou, a následně podat zásilku k poštovní přepravě. Veřejnoprávní regulací silně ovlivněný vztah, upravený zákonem o poštovních službách a poštovními podmínkami, vznikne až ve chvíli předání vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě, kdy je uzavřena poštovní smlouva. Teprve uzavřením poštovní smlouvy je zásilka podána k poštovní přepravě a pouze tento okamžik je rozhodný pro posouzení včasnosti podání z hlediska dodržení lhůt stanovených veřejným právem.

[20] Krajský soud také zcela správně posoudil nedůvodnou žalobní argumentaci podacím lístkem, resp. datem 7. 3. 2016, které je na onom lístku uvedeno. Toto datum vyplývá z ujednání vztahujícího se ke službě DopisOnline, přičemž Obchodní podmínky služby DopisOnline výslovně pamatovaly na to, že k objednávce služby DopisOnline a ke skutečnému podání poštovní zásilky může dojít v různé dny: jen zásilky přijaté do 16:00 hodin byla totiž Česká pošta povinna zpracovat ještě též den a předat k další poštovní přepravě (čl. 5.2 Obchodních podmínek DopisOnline). Datum, uvedené na podacím lístku tedy zjevně míří na okamžik objednání zásilky. Den podání zásilky ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu je však určen až okamžikem, kdy zásilka skutečně vznikla, tedy byla vytištěna a zkompletována a podána k poštovní přepravě.

[21] Tak tomu ostatně bylo i v právě projednávané věci, neboť z vyjádření České pošty, s. p., ze dne 6. 3. 2017 (zal. na č. l. 27 soudního spisu) bylo zjištěno, že zásilka byla podána do jejího elektronického systému služby DopisOnline (tj. přijata ve formě souborů pdf - podkladů k tisku na server České pošty www.postservis.cz.) dne 7. 3. 2016 v 17:35 hod. Vytištěna, zaobálována a předána do poštovního provozu k doručování byla až následující pracovní den, v tomto případě dne 8. 3. 2016, tj. po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro odvolání. Vyjádření České pošty obsahuje i sjetinu z jejího

pokračování

informačního systému (zal. na č. l. 28 soudního spisu) prokazující výše uvedené skutečnosti týkající se sporné zásilky.

[22] S výkladem provedeným rozšířeným senátem se ztotožňuje i nyní rozhodující senát, protože zaujatý výklad žádným způsobem nepřipustně nevybočil z ústavně konformního rámce a zároveň jím nebyla ohrožena právní jistota účastníků řízení. Stěžovatelem hojně namítaná judikatura Ústavního soudu ani soudu kasačního na věc buď vůbec nedopadá (např. rozsudek NSS sp. zn. 3 As 71/2006 se týká procesního pochybení soudu ve věci věcné nepříslušnosti, nález sp. zn. ÚS 2541 se jakýmkoli podáním, resp. dodržením zákonem stanovené lhůty nezabývá) nebo je pro svou obecnost na projednávanou věc zcela nepřiléhavá (vyjadřuje se pouze k obecným otázkám plynutí lhůt a obecným právním zásadám).

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[24] Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli. Žalovanému však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. září 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu